

רעפ 35299-03-25 - עבד אלבאסט אלהוזייל נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 35299-03-25

לפני: כבוד השופט יחיאל כשר

המבקש: עבד אלבאסט אלהוזייל
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט
המחוזי בבאר-שבע (השופט א' חזק), מיום
19.2.2025, ב-עבשה"ת 19799-02-25

בשם המבקש:

החלטה

בפניי בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט א' חזק), מיום 19.2.2025, ב-עבשה"ת 19799-02-25, במסגרתה נדחה עררו של המבקש על החלטת בית המשפט לתעבורה בבאר-שבע (השופט א' אופיר), מיום 27.1.2025, ב-בשה"ת 8083-06-24.

רקע הדברים

1. ביום 8.6.2024 נעצר המבקש בחשד לביצוע עבירות תעבורה חמורות (ראו הפירוט להלן). בהמשך, בהתאם לבקשות המשיבה, הוארך מעצרו של המשיב עד ליום 18.6.2024, על פי הסמכות הקבועה בסעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

ביום 18.6.2024 התקיים בפני בית משפט השלום דיון בבקשת המשיבה להארכת מעצרו של המבקש, נוכח קיומה של הצהרת תובע, וזאת על פי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים. בהחלטתו בתום דיון זה,

הורה בית משפט השלום (השופט א' דורון) על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר בתנאים של מעצר בית מלא בבית אחותו של המבקש ובפיקוחה. עוד הורה בית המשפט כי המבקש ואחותו יחתמו על ערבות בסך 10,000 ש"ח כל אחד, ועל הפקדה כספית בסך של 5,000 ש"ח.

2. למחרת, ביום 19.6.2024, הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירות תעבורה שונות, ובהן: נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); אי-ציות לאות של שוטר במדים לפי סעיף 23(א)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); נהיגה ברכב באופן המסכן חיי אדם לפי סעיף 21(ב)(4) לתקנות התעבורה; נהיגה בקלות ראש לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה.

בתמצית, על-פי המתואר בכתב האישום, ביום 8.6.2020 נפסל המבקש מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שנתיים (ת"פ 15-09-26072), וביום 22.9.2020 נפסל מלקבל או להחזיק רישיון לתקופה של 18 חודשים (ת"פ 20-07-24726). תקופת הפסילה החלה להימנות ביום 19.3.2023. עת הפקיד המבקש במזכירות בית המשפט תצהיר אובדן רישיון נהיגה חלף הפקדת הרישיון. בהמשך, ביום 8.6.2024, בסביבות השעה 12:50, נהג המבקש ברכבו, תוך שלא ציית לשוטרים אשר הורו לו לעצור באמצעות מערכת הכריזה, האיץ את מהירות נסיעתו והמשיך בנסיעה פרועה, תוך שהשוטרים דולקים אחריו וכורזים לו לעצור בצד. על-פי כתב האישום, המבקש נהג ברכבו בקלות ראש וברשלנות, באופן שאינו תואם את תנאי הדרך ושיש בו כדי לסכן חיי אדם, עד אשר החליק עם רכבו באחת הפניות, איבד שליטה על רכבו והתנגש חזיתית, עם הרכב, בחזיתו של אוטובוס.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה להארכת מעצר הבית של המבקש עד לתום ההליכים בעניינו, וכך הוחלט באותו היום.

3. בחלוף כחצי שנה, הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר, במסגרתה עתר להקלה בתנאי מעצרו, כך שייוותר במעצר בית לילי בלבד, בעוד יתר התנאים ייוותרו בעינם. בבקשה לעיון חוזר נטען כי יש בחלוף הזמן כדי להביא להפחתה במסוכנותו של המבקש וכי בכל התקופה בה הוא מצוי בתנאים מגבילים לא הפר המבקש תנאים אלו, כך שניתן לתת בו אמון. המשיבה התנגדה לבקשה נוכח חומרת העבירות בהן הואשם המבקש, העובדה כי שני מאסרים מותנים לא הרתיעו את המבקש מלבצע את העבירות המיוחסות לו, והמסוכנות הממשית הנשקפת ממנו, לשיטתה. בהמשך לכך, ביום 19.1.2025, קיים בית המשפט דיון בבקשה דלעיל (בשה"ת 8083-06-24).

ביום 27.1.2025 ניתנה החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בבאר-שבע (השופט א' אופיר), ב-בשה"ת 8083-06-24, במסגרתה נדחתה הבקשה לעיון חוזר ולהקלה בתנאי שחרורו של המבקש. במסגרת החלטתו, עמד בית המשפט על החומרה החריגה שבנסיבות עניינו, הנובעת מכך שהמבקש

לא רק נהג ברכב תחת פסילה הנובעת משתי החלטות שיפוטיות נפרדות, אלא אף ניהל מרדף פרוע עם ניידות משטרה תוך יצירת סיכון של ממש לחיי אדם וגרימת תאונת דרכים. עוד הוסיף בית המשפט כי נוכח נסיבות המקרה לא ניתן לתת אמון במבקש, חרף חלוף הזמן. זאת, בהינתן עברו התחבורתי והפלילי של המבקש, אשר נדון כבר פעמיים לעונשי מאסר בפועל בגין עבירות תעבורה, ולצד זאת הורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, הסעת שוהים בלתי חוקיים, ניסיון גניבת רכב ואיומים. אשר על כן, קבע בית המשפט כי אין לתת במבקש אמון המאפשר להקל בתנאים המגבילים שהוטלו עליו, וכי אין צורך בתסקיר שירות המבחן שכן לא יהיה בו כדי לעמעם את מסוכנותו של המבקש, כפי שהיא נלמדת מהעובדות שפורטו לעיל.

4. על החלטה זו הגיש המבקש, ביום 9.2.2025, ערר לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע. בעיקרו של דבר, טען המבקש כי בית משפט השלום התעלם מחלוף הזמן ומכך שהמבקש לא הפר את התנאים המגבילים בהם הוא שרוי.

ביום 19.2.2025 ניתנה החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט א' חזק), במסגרתה נדחה עררו של המבקש. בהחלטתו, עמד בית המשפט המחוזי, גם הוא, על חומרתם החריגה של מעשי המבקש, וכן על עברו התעבורתי והפלילי של המבקש, אשר אינם מותרים אפשרות לתת בו אמון שלא יפר את תנאי שחרורו.

5. המבקש מיאן להשלים עם החלטתו של בית המשפט המחוזי, והגיש את בקשת הרשות לערור שבפניי. בבקשה נטען כי בהעדר תסקיר מטעם שירות המבחן לא היה ביכולתו של בית המשפט קמא לקבל החלטה מושכלת בעניינו של המבקש. לטענתו של המבקש, רק במקרים חריגים לא יורה בית המשפט על הגשת תסקיר שירות המבחן. לשיטתו של המבקש, בית המשפט לא שקל כראוי את נסיבותיו האישיות, ובפרט את מצבו הכלכלי הקשה, ואת שהותו הארוכה במעצר בית מלא ללא כל הפרה, ומנגד נתן משקל יתר לעברו הפלילי.

נוסף על כך, המבקש טען כי מתעוררת שאלה משפטית החורגת מעניינו הפרטני אשר מצדיקה מתן רשות לערור. לשיטתו של המבקש, השאלה המתעוררת היא האם בשל עברו הפלילי של נאשם, גם בחלוף פרק זמן משמעותי מאוד משחרורו למעצר בית אין להקל בתנאי מעצרו.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, אף מבלי להידרש לתשובה מטעם המשיבה.

7. כידוע, רשות לערור ב-"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או כאשר מתקיימות נסיבות חריגות שבהן אי-מתן רשות לערור עלולה להוביל לעיוות דין חמור (רע"פ 31692-03-25 שטריט נ' משטרת ישראל - משטרת חדרה, פסקה 5 (30.3.2025); ברע"פ 79016-12-24 ורשויהר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (9.1.2025)).

הבקשה דנן אינה באה בקהלם של מקרים אלו.

כך, חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו נופך עקרוני, כל טענותיו נטועות בנסיבות הספציפיות של עניינו, ואין בהן כדי להצדיק מתן רשות לערור ב-"גלגול שלישי". השאלה אותה מעלה המבקש - אפשרות ההקלה בתנאי המעצר של נאשם בחלוף פרק זמן משמעותי, חרף עברו הפלילי - היא שאלה יישומית במהותה, התלויה בנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה (ראו והשוו: בש"פ 5577/22 מדינת ישראל נ' דרור, פסקאות 17-24 (30.8.2022); בש"פ 6792/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 9-10 (24.10.2022); בש"פ 7873/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (20.11.2012)).

8. השאלה האם קיים או שמא לא קיים צורך בתסקיר מבחן לצורך הכרעה בבקשה לעיון חוזר מסוגה של הבקשה דנן, אף היא עניינה בהפעלת שיקול דעת שיפוטי בהתאם לנסיבות העניין (בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, פסקאות 9-10 (15.1.2015)), ומכאן שאינה מצדיקה דיון ב-"גלגול שלישי".

9. למעלה מן הצורך, אציין כי גם לגופו של עניין לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת בית משפט השלום שלא להקל בתנאיו של המבקש (וממילא גם לא בהחלטתו של בית המשפט המחוזי לדחות את הערר שהוגש על אותה החלטה). בית המשפט בהחלט היה רשאי לקבוע כי נסיבות של עבירה חוזרת ונשנית (ולמרות קיומו של עונש מאסר על תנאי בר הפעלה), של נהיגה בזמן פסילת רישיון, מבססות את המסקנה לפיה, למצער בשלב זה, אין מקום ליתן אמון במבקש. לא כל שכן, כאשר לכך מצטרפת חומרת המעשים המיוחסים למבקש בכתב האישום.

10. סוף דבר: מהטעמים המפורטים לעיל, הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, ח' ניסן תשפ"ה (06 אפריל 2025).

יחיאל כשר
שופט

